

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi w związku z tym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

1) Naruszenie art. 36 i 53 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „statutem”)

Artykuły 36 i 53 statutu stanowią, że Sąd jest zobowiązany do przedstawiania uzasadnienia wyroków. Wydając wyrok stanowiący przedmiot odwołania Sąd naruszył prawo, ponieważ nie przedstawił uzasadnienia wyprowadzonego wniosku, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści.

2) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady 207/2009/WE⁽¹⁾: przeinaczenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców

2.1. Sąd naruszył prawo wyprowadzając wniosek, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści i że ów krąg odbiorców był taki sam w przypadku usług objętych wspólnotowym znakiem towarowym interwenienta i usług objętych zgłoszonym wspólnotowym znakiem towarowym, ponieważ ów wniosek oparty jest na przedstawionych Sądowi przeinaczonych okolicznościach faktycznych. Sąd i Izba Odwoławcza powinni byli ograniczyć swą analizę do określenia usług stanowiących przedmiot zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.

2.2. Tytułem żądania ewentualnego, zakładając, że Sąd słusznie orzekł, że właściwy krąg odbiorców stanowili wyłącznie profesjonaliści, zarówno w przypadku zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego jak i wspólnotowego znaku towarowego interwenienta, Sąd powinien był orzec, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd w przypadku zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego oraz wspólnotowego znaku towarowego interwenienta z uwagi na podwyższony poziom uwagi właściwych profesjonalistów.

3) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009/WE: przeinaczenie okoliczności faktycznych: podobieństwo usług i naruszenie art. 75 rozporządzenia Rady nr 207/2009/WE

Sąd naruszył prawo wyprowadzając wniosek, że usługi objęte zgłoszeniem wspólnotowego znaku towarowego wykazują podobieństwo do usług chronionych wspólnotowym znakiem towarowym interwenienta, mając na uwadze, między innymi, ich odpowiedni charakter, przeznaczenie, końcowych użytkowników i właściwy krąg odbiorców. Ponadto Sąd i Izba Odwoławcza naruszyły prawo podnosząc z urzędu niektóre okoliczności faktyczne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-677/13)

(2014/C 52/55)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i E. Sanfrutos Cano)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka:

— nie podejmując działań koniecznych do zapewnienia, że a) gospodarowanie odpadami na składowisku w Kiato jest prowadzone bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska oraz że b) zakazane jest porzucanie odpadów, składowania ich w miejscach do tego nieprzeznaczonych lub niekontrolowane gospodarowanie nimi na tym składowisku,

— tolerując działanie tego składowiska odpadów bez zatwierdzonych wymogów środowiskowych i bez ważnego zezwolenia, które byłyby zgodne z warunkami i treścią wymogów dotyczących wydania takiego zezwolenia, a w konsekwencji nie zapewniając, że na składowisku składowane są jedynie odpady przetworzone, bez możliwości wykazania przez posiadacza odpadów lub podmiot zajmujący się składowiskiem, przed dostawą albo w czasie dostawy, że dane odpady mogą zostać przyjęte na składowisko, zgodnie z kryteriami ustalonymi w zezwoleniu, i że spełniają wymogi przyjęcia określone w załączniku II,

— nie zapewniając, że procedury kontroli i nadzoru na każdym etapie działania składowiska spełniają minimalne wymogi prawne,

uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 13, 23 i 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE⁽¹⁾, a także art. 6 lit. a), art. 8, art. 9 lit. a), b) i c), art. 11 ust. 1 lit. a) oraz art. 12 dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Władze greckie tolerowały działanie składowiska odpadów w Kiato bez zatwierdzonych wymogów środowiskowych i bez właściwego zezwolenia (z naruszeniem art. 23 dyrektywy 2008/98/WE i art. 8, w szczególności lit. a) oraz art. 9 lit. a), b) i c) dyrektywy 1999/31/WE). Ze względu na brak zezwolenia Republika Grecka nie jest w stanie spełnić zobowiązań wynikających z art. 6 lit. a) i art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy 1999/31/WE.

2) Kontrole przeprowadzone w dniach 24 października 2007 r., 3 listopada 2011 r. i 31 lipca 2012 r. ujawniły istotne problemy związane z niewłaściwym działaniem składowiska odpadów w Kiato i zapewnienie obiektu. Dochodzi zatem do naruszenia art. 13 i 36 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE oraz art. 8, 9 i 12 dyrektywy 1999/31/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z dnia 22 listopada 2008 r., s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z dnia 16 lipca 1999 r., s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2013 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-679/13)

(2014/C 52/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE z dnia 7 października 2013 r. w sprawie poddania 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy decyzji wykonawczej Rady 2013/496/UE do chwili zastąpienia tej decyzji nowym aktem przyjętym w należytej formie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na wstępie Parlament Europejski przypomina, że preambuła zaskarżonej decyzji odsyła do następujących podstaw prawnych: art. 8 ust. 3 decyzji Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽²⁾ oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Parlament wnioskuje z tego, że Rada odwołuje się w sposób dorozumiany do art. 34 ust. 2 lit. c) poprzednio obowiązującego traktatu o Unii Europejskiej.

Parlament powołuje się na dwa zarzuty na poparcie wniesione skargi o stwierdzenie nieważności.

W pierwszej kolejności, Parlament twierdzi, że podstawa prawna jaką Rada przyjęła przy wydaniu swej decyzji [art. 34 ust. 2 lit. c)] UE została uchylona od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony. Z tego względu zaskarżona decyzja nie może być oparta jedynie na decyzji 2005/387/WSiSW. Ta ostatnia stanowi wtórną podstawę prawną i jest zatem niezgodna z prawem.

W drugiej kolejności i uwzględniając powyższe Parlament uważa, że postępowanie prowadzące do wydania decyzji narusza istotne wymogi proceduralne. Po pierwsze, jeśli zastosowanie znajdowałby art. 34 ust. 2 lit. c) UE, należało zasięgnąć opinii Parlamentu przed przyjęciem zaskarżonej decyzji zgodnie

z art. 39 ust. 1 UE. Tymczasem, jak twierdzi Parlament, nie miało to miejsca. Po drugie, przyjmując, że zastosowanie znajdują przepisy zawarte w Traktacie z Lizbony, Parlament twierdzi, że w każdym razie powinien brać udział w procedurze ustawodawczej. Parlament podnosi bowiem, że jeśli poddanie 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli stanowi istotny element decyzji 2005/387/WSiSW, należałoby zastosować procedurę ustawodawczą opisaną w art. 83 ust. 1 TFUE, to znaczy zwykłą procedurę ustawodawczą. Jeśli natomiast uznaje się, że decyzja 2013/496/UE stanowi jednolity warunek wykonania decyzji 2005/387/WSiSW lub też środek uzupełniający lub zmieniający nieistotny element rzeczowej decyzji, wówczas należałoby zastosować procedurę przewidzianą w art. 290 i 291 TFUE w celu przyjęcia aktów wykonawczych lub aktów delegowanych. W każdym razie ponieważ Parlament nie brał udziału w przyjęciu zaskarżonej decyzji, decyzja ta została przyjęta z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Wreszcie w sytuacji gdyby Trybunał stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji, Parlament uznaje, że zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE należy utrzymać w mocy skutki zaskarżonej decyzji do chwili zastąpienia jej nowym aktem przyjętym w należytej formie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 127, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugalia) w dniu 23 grudnia 2013 r. — Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, i in. przeciwko Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)

(Sprawa C-683/13)

(2014/C 52/57)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho da Covilhã

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pharmaceute-Saúde e Higiene SA, Domingos Sequeira de Almeida, Luis Mesquita Soares Moutinho, Rui Teixeira Soares de Almeida, André de Carvalho e Sousa.

Strona pozwana: Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT).

Pytania prejudycjalne

- a) Czy art. 2 dyrektywy 95/46/WE ⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że rejestr czasu pracy, to znaczy rejestr wskazujący w odniesieniu do każdego pracownika godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy, jak również przerw lub okresy spoczynku, które nie wliczane są do czasu pracy, jest objęty pojęciem danych osobowych?